

Με τον Ερντογάν στην εξουσία είναι αδύνατο να ηττηθεί η ISIS

ΤΟΥ MICHAEL RUBIN

Το παρόν άρθρο εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην ιστοσελίδα του American Enterprise Institute.

Ο αυταρχικός πρόεδρος της Τουρκίας, Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, είναι στην Ουάσιγκτον για να συμμετάσχει σε διάσκεψη σχετικά με στρατηγικές για να ηττηθεί ο στρατός του Ισλαμικού Κράτους (ISIS). Είναι σαν να προσκαλείς τον ιρανικό Ανώτατο Ηγέτη Αλί Χαμενεΐ σε διάσκεψη για την καταπολέμηση του αντισημιτισμού!

Με απλά λόγια, ο Ερντογάν έχει μετατρέψει την Τουρκία σε «Πακιστάν της Μεσογείου». Οι Διπλωμάτες ίσως από ευγένεια, αποδέχονται δημοσίως την μυθοπλασία ότι ο Ερντογάν θέλει να πολεμήσει τον βίαιο εξτρεμισμό, αλλά μετά από χρόνια εθελουφλίας τους, υπάρχει τώρα ευρεία συναίνεση ότι η Τουρκία κάνει περισσότερα για να υποσκέψει αυτόν τον αγώνα, παρά να τον στηρίζει.

Δεν είναι μόνο θέμα των τζιχαντιστών από περισσότερες από 100 χώρες που διέρχονται από την Τουρκία, συχνά ανενόχλητοι, για να ενταχθούν στην ISIS. Αποδίδοντας το γεγονός στην κακή ασφάλεια των συνόρων δεν το δικαιολογεί, όταν οι δημοσιογράφοι έχουν φωτογραφήσει τις υπηρεσίες πληροφοριών της Τουρκίας να υποστηρίζουν ενεργά και να παρέχουν προμήθειες στην ISIS.

Μάλλον, είναι το γεγονός ότι η Τουρκία παρέχει απαλλαγές βίζας, ή εκδίδει βίζα μετά από αίτηση, για αλλοδαπούς πολίτες που εντάσσονται στην ISIS. Αν ζητηθεί από επισκέπτες ηλικίας κάτω των 40 ετών να χρειάζονται βίζα εκ των προτέρων για διέλευση, η ροή των ξένων μαχητών προς Συρία θα μπορούσε να επιβραδυνθεί αυτόματα.

Το βασικό πρόβλημα με τον Ερντογάν, ωστόσο, είναι ότι δεν πιστεύει ότι υπάρχει ριζοσπαστική σουιιτική στρατιωτική μηχανή, παρότι μαχητές της ISIS είχαν πάρει ομήρους 49 Τούρκους διπλωμάτες και οδηγούς φορτηγών στη Μοσούλη του Ιράκ και ο Ερντογάν έκανε ότι μπορούσε για να αποφύγει να τηλεφωνήσει στους απαγωγείς, τόσο πριν όσο και μετά την απελευθέρωση των διπλωματών. Αλλά δεν είναι μόνο η ISIS.

Ο Ερντογάν έκανε πρόσκληση στον Πρόεδρο του Σουδάν Ομάρ Χασάν αλ-Μπασίρ να επισκεφθεί την Τουρκία, παρά τις κατηγορίες γενοκτονίας που διατυπώθηκαν από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο εναντίον του. «Ένας μουσουλμάνος δεν μπορεί ποτέ να διαπράξει γενοκτονία», ισχυρίστηκε, προσθέτοντας ότι ο ίδιος προτίμησε να συναντηθεί με τον Μπασίρ παρά με τον Ισραηλινό πρωθυπουργό Βενιαμίν Νετανιάχου.

Μετά την νίκη της Χαμάς στις παλαιστινιακές εκλογές του Ιανουαρίου 2006, οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Ευρωπαϊκή Ένωση, ακόμη και μετριοπαθή αραβικά κράτη προέτρεψαν συνέχεια απομόνωσης της Χαμάς, μέχρι να αποδεχθεί τις παλαιστινιακές δεσμεύσεις στο πλαίσιο της συμφωνίας του Όσλο, δηλαδή διακοπή των πολεμικών ενεργειών και αναγνώριση του δικαιώματος ύπαρξης του Ισραήλ. Η Χαμάς αρνήθηκε και βρήκε φίλο την Τουρκία.

Ο Πρόεδρος της Τουρκίας Ταγίπ Ερντογάν κατά τη διάρκεια συνάντησης με τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν στην Ουάσιγκτον στις 31 Μαρτίου. Το βασικό πρόβλημα με τον Ερντογάν είναι ότι δεν πιστεύει ότι υπάρχουν ριζοσπαστές σουνίτες μαχητές, παρότι η ISIS είχε πάρει 49 Τούρκους διπλωμάτες ομήρους.

Ο Ερντογάν διέσπασε τη διεθνή συναίνεση καλώντας τον Khaled Mishaal, τον πιο ριζοσπαστικό ηγέτη του κινήματος, για να μιλήσει σε συνέδριο του κόμματος ΑΚΡ, όπου έτυχε υποδοχή ήρωα. Στον απόηχο της βομβιστικής επίθεσης της περασμένης εβδομάδας στην καρδιά της εμπορικής περιοχής της Κωνσταντινούπολης, μέλος του ΑΚΡ καταργιόταν γιατί δεν είχαν σκοτωθεί και τραυματιστεί περισσότεροι Ισραηλινοί.

Ακόμα χειρότερα, μετά την κατάληψη από την Αλ-Κάιντα του ισλαμικού Μαγκρέμπ στο βόρειο Μαλί, προκαλώντας γαλλική παρέμβαση για την εκδίωξή της, ο Τούρκος Πρέσβης Αχμέτ Κάβας, διορισμένος από τον Ερντογάν, δήλωνε, «η Αλ-Κάιντα είναι πολύ διαφορετική από την τρομοκρατία» και «η λέξη τρομοκρατία είναι γαλλική εφεύρεση. Δεν είναι έργο των μουσουλμάνων». Η άρνηση Ερντογάν να αναγνωρίσει ότι οι σουνίτες δικαιολογούν τη βία λόγω θρησκείας, όχι μόνο αυξάνει την ευπάθεια της Τουρκίας σε επιθέσεις, αλλά και εξευτελίζει την όποια προσπάθειά της για αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

Όταν οι βομβιστές αυτοκτονίας έπληξαν την πορεία ειρήνης στην πρωτεύουσα Άγκυρα τον Οκτώβριο του 2015, ο Ερντογάν επέβαλε αμέσως απαγόρευση ειδήσεων. Μέρος της αιτίας απαγόρευσης μπορεί να είναι αποκαλύψεις ότι οι γονείς των βομβιστών αυτοκτονίας είχαν ενημερώσει τις δυνάμεις ασφαλείας ότι οι γιοί τους είχαν εκπαιδευτεί στη Συρία από την ISIS και ζήτησαν τη σύλληψή τους, αλλά η αστυνομία το είχε αρνηθεί. Μάλιστα, είχαν αφήσει ελεύθερο ένα βομβιστή που συνελήφθη περνώντας τα σύνορα, με το αιτιολογικό ότι είχε «συνταγματικό δικαίωμα να ταξιδεύει ελεύθερα.»

Βέβαια, η ειρωνεία εδώ είναι ότι ο Ερντογάν χρησιμοποίησε τα φερέφωνά του να κατονομάσει ως τρομοκράτες Κούρδους, οικολόγους, ακαδημα-

ϊκούς, δημοσιογράφους και μέλη του μετριοπαθούς ισλαμικού κινήματος του Fethullah Gülen, χωρίς αποδείξεις ή σχετική διαδικασία, και διέταξε τις δυνάμεις ασφαλείας του να συλλάβουν -συχνά με χαλκευμένες κατηγορίες που στερούνται αποδεικτικά στοιχεία- όσους ο ίδιος πιστεύει ότι αντιτίθενται στην πολιτική ατζέντα του ή έχουν επικρίνει την αυξανόμενη διαφθορά στον άμεσο κύκλο του.

Συχαρητήρια στον Πρόεδρο Μπαράκ Ομπάμα για την άρνησή του αυτή τη φορά να συναντήσει τον Ερντογάν, αφού πριν είχε στηρίξει τον Τούρκο ηγέτη. Οι αποδείξεις έχουν βαρύτητα. Ωστόσο, το πρόβλημα παραμένει ότι η διπλωματική ευγένεια και μυθοπλασία συνεχίζεται. Θεωρώντας τον Ερντογάν ως μέρος της λύσης και όχι το κύριο πρόβλημα, είναι σαν να λέμε το κόσκινο κανάτα και μετά να διερωτιώμαστε γιατί δεν κρατά το νερό.

Ο Michael Rubin είναι μέλος του American Enterprise Institute. Είναι πρώην αξιωματούχος του Πενταγώνου με κυριότερους τομείς έρευνας τη Μέση Ανατολή, την Τουρκία, το Ιράν και τη διπλωματία. Συμβουλεύει ανώτερους αξιωματικούς του στρατού που μετατίθενται στη Μέση Ανατολή και το Αφγανιστάν για την περιφερειακή πολιτική και διδάσκει μαθήματα σχετικά με το Ιράν, την μαχητική βία και την αραβική πολιτική επί των αεροπλανοφόρων των ΗΠΑ. Ο Ρούμπιν έχει ζήσει στο μεταεπαναστατικό Ιράν, στην Υεμένη και στο Ιράκ προπολεμικά και μεταπολεμικά και έμεινε με τους Ταλιμπάν πριν από το 9/11. His newest book «Dancing With the Devil: The Perils of Engaging Rogue Regimes» (Χορεύοντας με το διάβολο: Οι κίνδυνοι χρήσης αποκομμένων Καθεστώτων), εξετάζει μισό αιώνα της αμερικανικής διπλωματίας με αποκομμένα καθεστώτα και μαχητικές ομάδες.